

TY!

Z hlubin mé nálady šířené dostředivě v kruzích, od
jinde k tady, vynořila se ruka s kamenem, úplně tam
trčela otázka: A toto je co?

Ruka je tvá, úchopy sverpé, přesto palicemi něhy
ten kámen rozbíjíš a svět zalévají zvukové vlny, mé
srdce zas tepe.

Tepe, ale nemiluje.

Je tu jiná, že? Odezírám z tvých úst.

A čekám, jestli jimi umlčíš svíčku, když ztopořený
plamen jak vykřičník poněkud neurvale káže: Sama
si odpověz! Proč ten kámen.